

ΚΑΤΣΑΝΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' ἀρχήσιν τευ συντρόφου τευ ἠρωϊκοῦ κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΥΟ ἀπ' τοὺς Κατσανωναίους σκοτώθηκαν κατὰ τὴν ὑποχώρησι αὐτή.

Ἀπ' τοὺς Ἀρβανίτες εἶχαν σκοτωθῆ εἰκοσι.

Κι' ἡ ὑποχώρησις ἐξακολουθοῦσε κανονικῆ.

Λυσοῦσαν ἀπὸ μανίας οἱ Ἀρβανίτες. Εἶχαν καταλάβει ὅτι ὁ Κατσανωνῆς εἶχε τραυματισθῆ. Καὶ ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν, νὰ τὸν ἀιχμαλωτίσουν.

Τὶ θριάμβου τότε!..

Θὰ τὸν πῆγαιαν σιδεροδεμένο, ἐξαντλημένο, τσακισμένο αἰμόφερτο μπρὸς στὸν Ἀλῆ κι' ἐκεῖνος θὰ τοὺς τιμοῦσε γιὰ τὸ κατόρθωμά τους.

Μὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν εὐκόλο.

Οἱ Κατσανωναῖοι πολεμοῦσαν ἄγρια.

Ἄδελφ' ἄφροσιν τὸν ἀρχηγὸ τους νὰ πῆσι στὰ χέρια τῶν Ἀρβανιτῶν;

Ποτέ.

Ἐξακουόθησε λοιπὸν ἡ ὑποχώρησι κανονικῆ, ὡς ποῦ οἱ Ἀρβανίτες ἀπαυθίσαντες, ἀπελιπίστηκαν καὶ γυρίσαν πῖσω.

Ὁ Κατσανωνῆς εἶχε γλυτώσει ἀπὸ ἕνα σοβαρὸ κίνδυνον. Μὰ ἡ κατάσταση τοῦ ἦταν σοβαρῆ, ἡ θέσι του κρίσιμη.

Τὸ τραῦμα τοῦ μηροῦ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ θαδίσι. Ἔτσι, ὁ σταυραετὸς αὐτὸς τῶν θουνῶν τῶν Ἀγράφων, κατάνησε τώρα νὰ μεταφέρεται ἀπὸ τὰ παλληκάρια του ἀπὸ κακοτοπία σὲ κακοτοπία, ἀπὸ βουνὸ πρὸ βουνό, ἀπὸ δάσος σὲ δάσος.

Τὸ κακὸ ἀπὸ κρίτητος ἔταν ὀλόκληρο περίπου μῆνα.

Ἐνας μῆνας κινδύνων, ταλαιπωριῶν, πόνων, πυρετοῦ, ἐξανθήσεως.

Τὸ τραῦμα τοῦ Κατσανωνῆς κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τὸ ἔλλαξε καὶ τὸ περιποιῶταν ἕνας συντρόφος του, ἐμπειρικὸς γιαντρός, ὁ Θανάσις Ντουφεκιάς.

Ὁ Ντουφεκιάς, ἄν καὶ ἐμπειρικὸς, δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ τραῦμα τοῦ Κατσανωνῆς ἦταν τέτοιο, ποῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ τὸ τραυμᾶ καλὸς γιαντρός. Χρειαζόταν ἀκόμα ἡσυχία καὶ γαλήνη ὁ τραυματίας γιὰ νὰ γιαντρευθῆ. Ἀλλοῶς ὄπῃ ἦχε κίνδυνος νὰ χάσῃ ὁ γενναῖος κλέφτης, ὄχι μόνον τὸ πόδι του, ἀλλὰ καὶ τὴ ζωὴ του.

Συμβούλεψε λοιπὸν ὁ Ντουφεκιάς τὸν Κατσανωνῆ νὰ περάσῃ ἀντίκρου στὰ Ἐπτάνησα καὶ μάλιστα στὴν Κέρκυρα, ἡ ὁποία διατελοῦσε τότε ὑπὸ τὴν προστασία τῶν Ρώσων, γιὰ νὰ θεραπευθῆ.

Ὁ Κατσανωνῆς ἄκουσε τὴ συμβουλή τοῦ γιαντροῦ του. Καταλάβαινε καὶ ὁ ἴδιος ὅτι μ' αἰσιφῆς καὶ βόταναν δὲν μποροῦσε νὰ γιαντρευθῆ. Κι' ὁ κίνδυνος νὰ τὸν μπλοκάρουν οἱ Τουρκαλβανοὶ καὶ νὰ τὸν ἀιχμαλωτίσουν ἦταν μεγάλος.

Διέταξε λοιπὸν τὰ παλληκάρια του νὰ τὸν μεταφέρουν σὲ καμιὰ ἐρημικὴ ἀκτὴ καὶ νὰ βροῦν καμιὰ βάρκα γιὰ νὰ τὸν περάσουν στὴν Κέρκυρα.

Ἔτσι κι' ἔγινε.

Καὶ μιά νύχτα, χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦν τίποτα οἱ Τούρκοι, ὁ ἠρωϊκὸς κλέφτης μπῆκε σ' ἕνα πλοῖο καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Κέρκυρα.

Ἦταν νύχτα βαθεῖα...

Γύρω σιγαλιὰ καὶ γαλήνη ἀπέρανε τὴν...

Ἐνας-ἕνας οἱ ἑακουστοὶ Κατσανωναῖοι φίλησαν τὸ χερί τοῦ καπετάνιου τους, πρὶν ἀπομακρυνθῆ τὸ πλοῖο ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, καὶ τοῦ εὐχῆθηκαν μὲ βορκαζόμενα τὰ μάτια «καλὴ γιαντρεία» καὶ «καλὸ γυρισμ».

Συγκινημένος βαθεῖα κι' ὁ Κατσανωνῆς ἀποχαρτίστηκε τὰ παλληκάρια του, τοὺς ἔβλεπε διάφορες συμβουλές καὶ τοὺς εὐχῆθηκε «καλὴ ἀντάμοσι».

Ἐπιπλέον τὸ πλοῖο ἀπομακρύνθηκε.

Τρεῖς μῆνες ἔμεινε ὁ Κατσανωνῆς στὴν Κέρκυρα. Οἱ Εὐρωπαῖοι γιαντροί,

ποῦ ὑπῆρχαν ἐκεῖ, περιποιήθηκαν τὴν πληγὴ τοῦ καὶ τὸν θεράπευσαν.

Γερὸς πειὰ τώρα, γεμάτος ζωὴ καὶ νεῖατα, τοιμαζόταν νὰ ἐξαναγυρίσῃ στὰ Ἰημέρια του. Πιστάλοῦσε τὰ βουνὰ τοῦ Βάλου, Ἀνυπομονοῦσε νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς ἐχθρούς τοῦ ἔθνος καὶ νὰ τοὺς ἀφανίσῃ.

Τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος του, τὰ ὁποῖα ἀντίκρουζε ἀπὸ μακριὰ, τὸν τραβοῦσαν ἀκατανίκητα.

Τὰ παλληκάρια του τὸν περιμένανε...

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΚΕΚΑ

Εὐρισκόμενος ὁ Κατσανωνῆς στὴν Κέρκυρα, γνωρίστηκε καὶ συνδέθηκε μὲ στενὴ φιλία, μὲ τὸν Ἑλληνα Παπαδόπουλο, στρατηγὸ τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ, εὐρισκόμενον τὴν ἐποχὴ αὐτὴ στὴν Ἐπτάνησα.

Ὁ Παπαδόπουλος ἔμεινε κατεθυσιασμένος ἀπ' τὴ γνωριμία τοῦ Κατσανωνῆ. Κατάλαβε ὅτι μόνον ἀπὸ γενναῖους πολεμιστὰς σαν κι' αὐτοῦ θὰ μποροῦσε νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ σκλαβωμένη πατρίδα του. Μίλησε λοιπὸν μὲ τὸν Κατσανωνῆ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ τὸν βρῆκε ἐντελὸς σύμφωνο.

Ἄν οἱ Ἕλληνες καπεταναῖοι, κλέφτες κι' ἀρματωλοί, ἔκαναν ἐπαναστάσι κατὰ τῶν τυράνων, ὄπῃ ἔρχεν ἔλλιψι νὰ ἐλευθερωθῆ τὸ σκλαβωμένο γένος.

Ὁ Κατσανωνῆς ποῦχε τὰ ἴδια ὄνειρα καὶ τὶς ἴδιες ἐλπίδες. Ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὸν Παπαδόπουλο. Καὶ μείνανε ἐπὶ τέλος σύμφωνοι νὰ σηκώσουν ὁ ἐπαναστάσι τοὺς ραγιαδῆς.

Ὁ Κατσανωνῆς θὰ ἐρχόταν σχετικῶς σὲ συνεννόησι μὲ τοὺς κλέφτες καὶ τοὺς ἀρματωλοὺς τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μωρητῆ κι' ὁ Παπαδόπουλος θὰ διέθετε τὰ χρήματα καὶ τὰ πολεμφοδία γιὰ τὸ μεγάλο σφεδρὶ.

Ἐκλείσε λοιπὸν ἡ συμφωνία αὐτὴ μεταξὺ τους κι' ὁ Κατσανωνῆς τοιμαζόταν νὰ ἐξαναγυρίσῃ σ' ἀγαπημένα του Ἰημέρια.

Ἦταν, καλὰ πειὰ.

Ἡ πληγὴ του εἶχε γιαντρευθῆ.

Ἐπὶ τοῦ ἔργου, πρὶν φύγῃ, στὸν Παπαδόπουλο νὰ ἐξαναγυρίσῃ στὴν Κέρκυρα, μαζί μὲ τοὺς πῖο ἰσχυροὺς Ἕλληνας καπεταναῖους καὶ νὰ συνεννοηθοῦν τελειωτικὰ γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο τῆς λευτερώσεως τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων.

Μιά νύχτα ἕνα πλοῖο ἀπὸ τὴν Κέρκυρα πέρασε τὸν Κατσανωνῆ στὴν ἀπέταντι ἀκτὴ καὶ τὸν ἀποβίβασε ἐκεῖ.

Τὰ παλληκάρια του, εἰδοποιημένα ἀπὸ μέρες πρὶν, τοῦ περιμένανε μὲ χτυποκαρδί. Τὸν εἶχαν ἀποχωρήσῃ βραεῖα πληγωμένο καὶ τὸν ἐξαναεῖχόντασαν γεφρὸ, ὀγιέστατο, ἔτοιμο γιὰ νέους θριάμβους.

Ὁ Κατσανωνῆς ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συντρόφων του καὶ πῆραν τὰ βουνὰ.

Βρισκόταν πάλι, ἔπειτα ἀπὸ τόση ἀπουσία, σ' ἀγαπημένα του κατατόπια, στὰ μέρη ποῦ πολέμησε καὶ δοξάστηκε...

Ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κατσανωνῆς, χωρὶς νὰ χάσῃ καιοῦ, ἄρχισε νὰ περιέρχεται τὰ θρενὰ μέρη τῶν Ἀγράφων καὶ νὰ μιλάει στοὺς ραγιαδῆς ἐνασπίον τῶν τυράνων.

Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ἐλευθερωθοῦμε, τοὺς ἔλεγε. Χρόνια καὶ χρόνια ζοῦμε σὲ μούρη σκλαβιά. Καιρὸς νὰ σηκωθοῦμε καὶ νὰ χτυπήσουμε τοὺς Τούρκους καὶ νὰ τοὺς ἐκθιχθοῦμε γιὰ τὰ κακὰ ποῦ μᾶς ἔχουν κάνει!...

Συγχρόνως ὁ Κατσανωνῆς συνεννοιοῦσε καὶ μὲ τοὺς ἄλλους καπεταναῖους, πληροφορώντας τους σχετικὰ μὲ τὴν συνεννόησιν ποῦ εἶχε κάνει στὴν Κέρκυρα μὲ τὸν Παπαδόπουλο.

Συμπαντώντας Τούρκους ἢ Ἀρβανίτες ὁ γενναῖος Κλέφτης σὸ δρόμο του, πολεμοῦσε μαζί τους καὶ τοὺς ἔξωτωνε. Ἐκαίει τὰ σπῆτα τῶν Τούρκων καὶ ἀφάνιζε τὴν παρουσία τους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΠΡῪΞΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Γ' ΑΓΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ
ποῦ σὰς χαρίσει τὸ «Μπουκέτο»
καὶ ἡ «Οἰκογενεια»

„Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ
τῶν Α' καὶ Β' βιβλίων μας
«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ»
Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ
καὶ
«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
Τοῦ ΔΟΥΜΑ, υιοῦ

Παρακαλοῦνται ὁ ἀναγνώστης τῶν
περιοδικῶν μας νὰ ἀπευθύνῃ νὰ παραλάβουν
τὰ βιβλία τῶν ἑξαριθμῶν, διότι ἡ
ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ πρωτοφανής καὶ
δὲν εἶνε ἀπῆταν νὰ ἐξαντληθοῦν ἐντός
ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αἱ 20 χιλιάδες σα-
μάτων, ποῦ ἐτοιμάσαμε.